

efter Ministerens Skjøn særligen komme til Gode. Det er en Bestemmelse, som jeg for mit Vedkommende aldrig vil kunne gaa ind paa. Den er i enhver Henseende forfæstelig. Der er her blandet Ting sammen, som paa ingen Maade bør blandes sammen. Naar Forholdet hidtil har været saaledes ved Anlæggelsen af de jydsk-synske Baner, at Sylland og Fyn have deltaget med Halvdelen af Expropriationsudgifterne, har det været til Fordel for Statskassen. Det er Staten, der har sagt: Jeg vil for mine Penge, for alle Skatteydernes Bidrag, anlægge Baner til Fordel for visse Egne af Landet, men da vil jeg ogsaa fordrø, at disse Egne give noget Specielt for Banernes Udførelse, og det er ganske naturligt og forstaaeligt og — efter min Mening — rigtigt. Men den Betragtning derimod, hvorefter Staten siger: Jeg vil ikke anlægge Baner, men jeg vil overlade det til privat Entreprise, men aligevel befale de Egne, jeg antager kunne have Gavn af dem, uden Hensyn til, om de selv mene at kunne have Gavn deraf eller ikke, at bidrage dertil, kan jeg ikke Andet end tro maa siges at være stridende mod alle fornuftige Bestatningsprinciper. Hvis man mener, at Aktieselskaberne behøve et større Tilskud end 40,000 Rd., nu vel, saa lad de 40,000 Rd. blive forandrede til 50,000 Rd. eller noget lignende, men lad os blive fritagne for at paalægge visse Egne i Landet en Skat til Fordel for visse Aktieselskaber.

Octavius Hansen: Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Antfær) har dvalst ved den Bestemmelse i Loven, at de 40,000 Rd., der skulle udbetales, først skulle udbetales i en længere Aarrække, og at det navnlig for Randers—Grenaa-Banens Vedkommende vilde kunne være 7 Aar, efter at man var fuldt færdig med den, og efter at de Penge, som Regjeringen eller Staten skulde udrede, allerede vare forbrugte. Han fremhævede, at det vilde være en nødvendig Følge heraf, at vedkommende Selskab eller Entrepreneur for Banen maatte rejse Penge paa dette Tilfald, som Staten havde givet, og vilde komme til at udrede en større eller mindre Diskonto derfor. Saafremt nu den Løfte skulde blive til Uvirkelighed, som det ærede Medlem for Odsher (Winther) ofte kommer tilbage til, at der ikke i en Lov som denne eller lignende Love maa sættes nogen fast Forpligtelse for Staten til at give Tilskud, men at Alt skulde bero paa en Votering paa hvert Aars Finantslov, antager jeg, at det ærede Medlem for Viborg vil erkende, at det vilde blive en mislig Sag at diskontere med en saadan Sikkerhed for en Fordring. Jeg tror, at den Hjælp, Staten yder, nemlig de 40,000 Rd., vil blive i høj Grad reduceret, hvis der blot kunde være Løfte om, at Rigsdagen senere paa Finantsloven kunde omstøbe, hvad der saaledes en Gang var vedtaget af den. — Det ærede Medlem for Slagelse

(Lauher) mente, at jeg havde gjort mig skyldig i nogen Overdrivelse ved den Skalkule, som jeg gjorde, da jeg sidst havde Dødet, med Hensyn til Omkostningerne ved Bygningen af Banen. Jeg henviser den Gang til, hvad der staar i det næste Lovudkast, som vi i Dag skulle behandle, at der efter det sjællandske Jernbaneselskabs Overlag vilde udfordres 280,000 Rd. pr. Mil til at bygge Banen i Sjælland fra et Punkt paa den nordsjællandske Jernbane til Frederiksfund, og naar det ærede Medlem derhos bemærkede, at, saavidt han vidste, vilde den paatænkte Bane mellem Svendborg og Odense paa $6\frac{3}{4}$ Mil kunne bygges for 1,300,000 Rd., altsaa omtrent 200,000 Rd. pr. Mil, maa jeg tillade mig at oplyse, at for det Første vil denne Bane ikke blive $6\frac{3}{4}$, men kun omtrent $6\frac{1}{4}$ Mil, og for det Andet udgjøre de Omkostninger, som ville medgaa dertil, i det Hele, naar man tager Expropriationen med, 1,600,000 Rd. i det Mindste, thi efter de foreliggende Overlag, som jeg har haft Leilighed til at gjøre mig bekendt med, vil denne Bane ikke kunne anlægges for mindre end 250,000 Rd. pr. Mil, og jeg skal meget betvivle, om man kan gaa lavere, man maa snarere gaa høiere op. Det ærede Medlem vil altsaa se, at efter hans Beregning maa Selskabet dels ved Tilskudet fra Staten og dels ved Tilskudet til Expropriationen efter 3die Stykke i § 2 yde 150,000 Rd. pr. Mil. Naar han gaar ud fra, at Omkostningerne vilde være reducerede til 150,000 Rd. og at man kunde regne paa et Overskud af 6,000 Rd., at man altsaa havde en Jorrentning, saa tror jeg, at han tager feil, men det skulde glæde mig, om han ved paalidelige Data kunde oplyse, at Udgiften for denne Bane stiller sig saa gunstig, som han sagde. — Jeg er enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgfreds (Scaevinius) i, at Bestemmelsen i det 3die Stykke af § 2 i og for sig maaste er noget urigtig i Principet. Jeg vilde for mit Vedkommende ikke have Noget imod, at den Hjælp, man derigennem søger at yde et Aktieselskab eller de Mand, der agte at sætte en saadan Jernbane i Gang, bliver ydet direkte af Staten. Dette vilde blandt Andet føre til, at de Egne, som særlig havde Interesse af, at vedkommende Jernbane kom i Gang, frivilligt vilde kunne yde det Offer, som her er paalagt dem som et Tvangsoffer.

Lb. Nielsen: Ege over for den ærede sidste Talers Bemærkning om Finantsloven skal jeg, uden for Øvrigt at ville indblende mig i Striden mellem ham og det ærede Medlem fra Odsher (Winther), udtale, at det dog vel er en anerkjendt Sætning, at selv om vi indlætte i en Lov, at der skal gives et saa og saa stort Tilskud, saa maa dog Finantsloven kunne sætte dette Tilskud ud af Kraft. Altsaa, jeg skjønner ikke, at Stillingen bliver væsentlig forandret, enten vi nu sætte ind i Loven, at en saa og saa stor Sum